

La ficció nostra de cada dia

M'agrada que m'expliquin històries. Sempre m'ha agradat. En realitat, no conec ningú a qui una bona història el deixi indiferent. Els qui vam ser nens als anys setanta som la primera generació marcada per la ficció televisiva, però encara vam ser a temps d'entrar en el món de la ficció a través dels contes que ens explicaven els padrins o les tietes. Si teníem la sort de comptar amb algú a prop que sabés explicar-los bé, la felicitat era completa. Aquesta generació nostra, però, ens hem dedicat més a llegir-ne que no pas a explicar-ne, de contes. Els nostres fills han tingut, i tenen, més contacte amb la ficció que cap generació anterior -televisió, cinema, internet...-, però, en canvi, sovint s'han perdut la màgia i la intensitat que té un bon conte explicat per algú que en sàpiga. En molts casos, els únics contes que els han explicat els han sentit a l'escola i, per tant, els associen amb aquest entorn.

La meva intenció, però, no és la de fer un elogi de la ficció transmesa a través de l'oralitat, sinó més aviat de la ficció en general, i de la necessitat de consumir-ne que tenim els humans. Ja he dit que m'agrada que m'expliquin històries. I no m'estic de confessar, tot sovint, que m'agrada més que me n'expliquin que no pas explicar-ne. He dit moltes vegades que puc imaginar-me, sense cap problema, la vida sense escriure, però no me la imagino sense llegir (i, quan dic escriure i dic llegir, em refereixo especialment a la ficció literària).

De petits ens agradava escoltar contes i rondalles. Més endavant vam descobrir que els llibres anaven plens d'històries (tantes, que no ens les podrem acabar mai). Vam descobrir el còmic (allò que ara anomenen novel·la gràfica), l'univers fascinant del cinema i la ficció televisiva. Quan visitem algun lloc parem una atenció especial per les llegendes que hi ha associades. Acabem sopars d'amics explicant acudits, que són narracions breus o autèntics microrelats. El món de l'autoajuda aprofita sovint la ficció per exemplificar les seves sentències grandiloqüents. La ficció és present en la nostra vida quotidiana, cada dia, a tot arreu.

I per si algú encara dubta que els humans, en realitat, tenim una necessitat -m'atreviria a dir vital- de consumir ficció, només cal que ens fixem en un detall: què passa mentre reposem de tot, és a dir, quan dormim? Somniem. I què són, els somnis, sinó una forma ben curiosa que té el nostre subconscient d'explicar-nos històries (i històries de ficció!) a nosaltres mateixos? Per viure, doncs, els humans necessitem menjar i respirar, però també tenim altres necessitats bàsiques, com estimar, i, per més que sigui una activitat que es considera inútil per als temps que corren, també necessitem que ens expliquin històries.

Obra de l'artista Su Blackwell Foto: Colin Crisford